

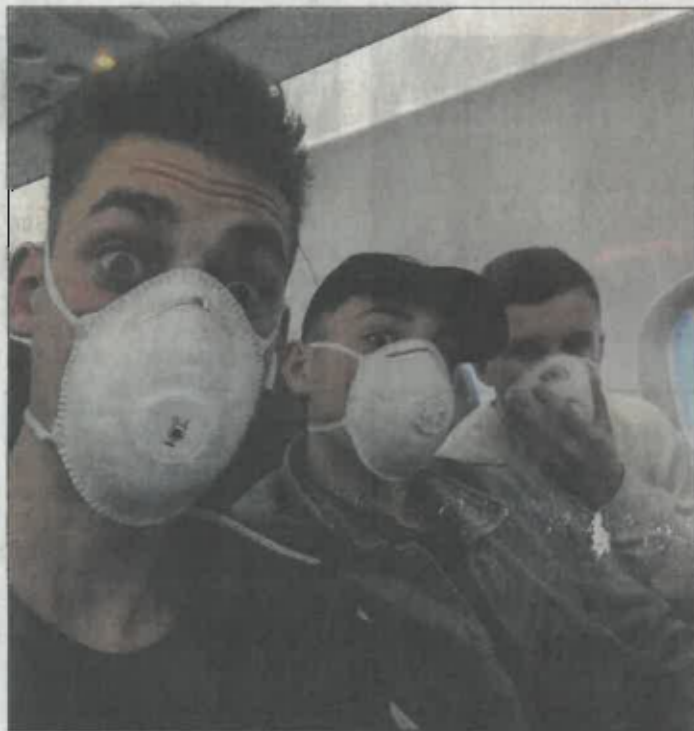
Devítiletík z Přímky uvízl v karanténě, ale vyvázl zdrav

VE VÍRU VIRU

Alena Adámková, Anna Mezníková, Vladimír Krončorád, Petr Pham, Tereza Košťálová, Roman Valášek, David Bytriánský, Adam Bajko a Lea Michalčíková. Takový je studentský devítiletík ze znojemské Přímky, který uvízl v karanténě, z níž nakonec zdrav vyvázl. Přestál v dobré náladě koronavirovou nebezpečí zahraniční stáží na španělském ostrově Tenerife, odkud se navrátil posílen, a hlavně zdrav. Zde je jeho příběh.

Den první

Devět studentů vyrazilo 10. března ze Znojma směrem na Prahu, konkrétně na španělský ostrov Tenerife, kde pro ně byla připravena stáž. Když si studentský devítiletík krátil na pražském letišti čas dialogem s robotem umělé inteligence, ještě zdaleka netušil, že se za několik dnů ocitne v situaci, na kterou bude každý rozum krátký a s nímž by si nevěděla rady ani ona umělá inteligence. Tehdy před odletem si studenti ve skupině užívali zpěvu i hry na piano... Bezstarostná jízda, či spíše let, pokračovala do Barcelony, odkud směřovala na Tenerife. Poslední kilometry obstaraly taxíky, které tenkrát ještě fungovaly a neměly ponětí, že živoucnost jejich taxametrů se rapidně krátí...

návštěvníci lokali plnými doušky vysoce kvalitní nabídku zážitků, která byla pro ně připravena. Loro park s tučňáky, medúzami i se žraloky a s dravými kosatkami.

Den třetí

Studentskou skupinu čekal ten den čtyřhvězdičkový hotel Taoro Garden Atalaya a hotel Riu Garoe. Jejich pracoviště skýtala nepřehlednou škálu možností, jak poznat mnohé dovednosti vyplývající z provozu těchto kvalitních zařízení. Studenti v tu chvíli nemohli vědět, že jsou jedni z posledních, kteří mohou takovou zkušenost získat na vlastní kůži, poněvadž brány hotelu se vzápětí po jejich odjezdu uzavřely...

A pak to přišlo.

Jako rána z čistého nebe.

Na pokojích, kam se studenti odebrali, je zastihla ona omračující zpráva. Ředitel Přímky Libor Hanzal pohotovostně svolal krizové jednání, na němž oznámil, že Česká republika vyhlásila nouzový stav, což pro studenty znamenalo dostat se zpátky domů během týdne.

„Byli jsme velmi znepokojeni těmito informacemi, ale na druhou

stranu jsme se odhodlali získat co nejvíce zážitků během času, co zbývalo z této krásné stáže. Nicméně to, k čemu došlo u nás doma, nám nedávalo spát, protože jsme skoro nic nevěděli,” rozpomíná Alena Adámková.

Den čtvrtý

Veškerá praktická cvičení, která byla pro studenty naplánována, byla zrušena. Proto se vydali na místní nejznámější černou písčitou pláž Playa Jardín, která zdaleka nebyla tak chladná, jaku pozdější informace o tom, co se děje České republice.

Den pátý

Ochutnávání gastronomických specialit místní kuchyně bylo sice příjemné, avšak chvillemi se ony mrděčky informací z domova stávaly stále temnějšími. „Přesto jsme se snažili v ony chvíle hodit pochybnosti nebo dokonce starosti za hlavu, poněvadž koronavirus tehdy ještě do Španělska v plné síle nedorazil,” vybavuje si chvíle pohody Roman Valášek.

Den šestý

Nevyhnutelná cesta na letiště se ono ráno stala syrovou skutečností. Taxíky ještě fungovaly. Stejně tak už ale zafungovala opatření proti koronaviru. Na letišti čekal studentský ředitel Libor Hanzal s povinnými rouškami v rukou.

„Došlo k pár komplikacím s odbavením, nakonec ale vše proběhlo v pořádku. Až na zprávu, že let do Barcelony není možné uskutečnit v 11.00, jak bylo v plánu, ale až za

čtyři hodiny. Nezařadovol koronavirus, ale špatné počasí, možná tak špatné, jako zprávy, která nás čekaly.

Když jsme přistáli v Barceloně, bylo nám oznámeno, že náš let do Prahy byl zrušen. Pro nás to byla zdrcující informace, poněvadž jsme se ocitli ve vzduchoprázdnu bez možnosti návratu domů. Lety do Prahy byly zrušeny všechny,” nezapomíná na dramatické okamžiky Tereza Košťálová.

Řešení nečekaných problémů se s vysokou pohotovostí ujala učitelka Veronika Nedvěďová. Když studenti viděli její neuvěřitelné nasazení, zapojili se rovněž. Se vším, co bylo třeba. A bylo toho zapotřebí opravdu hodně. Například zorganizovat náhradní transport do Znojma, a sice přes Vídeň, Mnichov nebo přes Frankfurt, protože jiná možnost nebyla. České ministerstvo zahraničí totiž pouze do těchto lokalit vysílalo autobusy určené pro převoz českých občanů, kteří uvízlí v zahraničí.

Nezávazná aktivita Veroniky Nedvěďové nakonec slavila úspěch. Informovala všechny potřebné úřady a ministerstva a jen díky ní se studenti mohli dostat na palubu letadla do Frankfurtu.

„Měli jsme dvě možnosti. Buď přespát v noci na letišti, nebo v hotelu. Paní učitelka Nedvěďová nám zablokovala hotel a my se na něj vydali již s větší jistotou, že nezů-

staneme třet v Španělsku,” říká Lea Michalčíková.

Den sedmý

Jiskrné ráno všem nalilo do žil spoustu energie. Následovala očkovávací cesta na letiště. Cesta do Frankfurtu probíhala již příjemně a přistání proběhlo v tiché duchu. Všem se konečně ulevilo, ale rodná hrouda byla stále v nedohlednu.

Den osmý

„V autokaru jsme strávili čtyři hodiny. Na hranicích mezi Němcem a Českou republikou nastaly kontroly našeho zdravotního stavu kvůli nakažení koronavirem. Každý z nás musel vystoupit z dopravního prostředku, byl identifikován a změřena jeho teplota. Potom už následovala konečná jízda na Prahu, kde nás čekali rodinní příslušníci jedné žákyně, kteří nám umožnili dopravu zpátky do Znojma osobními vozidly,” popisoval poslední okamžiky zahraniční stáže David Bytriánský.

A pak?

Pak studenty čekala už jen čtrnáctidenní karanténa, z níž všichni vyšli vltězně a koronavirus naprázdno.

Zpracoval: -TIK- (-PZ-)

Lea Michalčíková ve chvíli, když důvod k úsměvu měla.

Den druhý

Ten den slunce ještě vyšlo a nic studentům potměšile neprozradilo, že jim zanedlouho zapadne... A na dost dlouho. Než k tomu došlo, Znojemští si bezstarostně užívali vysokého standardu, jaký jim Španělsko skýtalo. Turistický ruch je ostatně jednou z komodit, kterou tento přímořský stát vydatně využívá. Dalo by se říct, že v ty dny jak hostitelská země, tak znojemští

